

Vyvěšeno dne: 29. 1. 2026

Svěšeno dne: 12. 2. 2026

Jaroslava Havelcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseinho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Blue Style a. s.**, se sídlem Jindřišská 873/27, Praha 1, zastoupena Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Milevská 2094/3, Praha 4, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2025, č. j. 17 A 18/2025-41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hl. m. Praha (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) rozhodnutím ze dne 11. 7. 2024, č. j. ČOI 85560/24/1000 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uznala žalobkyni vinnou ze spáchání tří přestupků, za které jí uložila dle § 24 odst. 17 písm. e) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 5. 1. 2023 (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“) ve spojení s § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, úhrnnou pokutu ve výši 400 000 Kč. Konkrétně se jednalo o následující přestupky:

I. Jednání v rozporu s požadavky odborné péče, které bylo způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, čímž žalobkyně porušila § 4 odst. 1 a 4 zákona o ochraně spotřebitele, což naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Toho se žalobkyně konkrétně dopustila tím, že:

a. prostřednictvím internetových stránek <https://www.blue-style.cz> dne 23. 8. 2022 nabízela zájezd Bulharsko-Burgas-Primorsko, hotel Cinema, v termínu od 10. 9. 2022 do 13. 9. 2022 (4 dny/3 noci), 1 dospělý, standardní pokoj, se snídaní za cenu 10 190 Kč, přičemž v druhém kroku rezervace tohoto zájezdu se cena změnila na 10 290 Kč, a

b. na internetových stránkách <https://www.blue-style.cz> dne 11. 1. 2022 při rezervaci zájezdu do Řecka, Samos, hotel Blue Style Resort****, v termínu 31. 5. 2022 – 7. 6. 2022, v ceně 27 580 Kč (dvě osoby), přednastavila v elektronickém formuláři pro rezervaci zájezdu službu „cestovní pojištění BLUECOMFORT SAFE (povinné)“ pro dvě osoby v ceně 2 160 Kč a tato automaticky označená položka byla přidána do rezervace, přičemž automaticky označenou položku – cestovní pojištění nebylo možné ve formuláři zrušit, spotřebitel mohl pouze zvolit „cestovní pojištění BLUECOMFORT (povinné)“ pro dvě osoby v ceně 1 180 Kč.

II. Žalobkyně nevydala spotřebitelce L. K. písemné potvrzení o datu uplatnění, obsahu a požadovaném způsobu vyřízení reklamace vad zájezdu (smlouva o zájezdu č. 02361115 – Tunisko, Djerba, hotel Meninx Resort & Aquapark ***+, v termínu 6. 5. 2023 – 13. 5. 2023) ze dne 17. 5. 2023, čímž porušila § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. y) tohoto zákona.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 12. 2024, č. j. ČOI 159065/24/O100/Sy/Št (dále jen „*rozhodnutí žalované*“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten ji zamítl rozsudkem ze dne 25. 7. 2025, č. j. 17 A 18/2025-41.

[4] V první části svého rozsudku se městský soud zabýval přestupkem výše vymezeným pod bodem I. a. (dále také „*první přestupek*“), který spočíval ve změně ceny zájezdu z původně avizovaných 10 190 Kč na 10 290 Kč. K tomu městský soud konstatoval, že spáchání daného přestupku je zachyceno na snímcích obrazovky (printscreenech, resp. screenshots) počítačů, na nichž probíhaly kontrolní úkony. Z těchto printscreenů dle městského soudu vyplývala především jejich úzká časová souvislost a také další shody. Jedinou položkou, která se změnila, byla výše ceny zájezdu, která v jednom případě činila 10 190 Kč a ve druhém 10 290 Kč. Právě tato skutečnost byla žalobkyni kladena za vinu. Na základě uvedených skutečností nebylo městskému soudu zřejmé, v jakém faktoru se mohly nakonfigurované parametry zájezdu mezi uvedenými variantami (printscreeny) měnit; žalobkyně toto své tvrzení navíc ani nijak blíže nedoložila. Městský soud se proto ztotožnil s interpretací žalované, tj. že se jednalo o jednu identickou nabídku zájezdu za totožně nakonfigurovaných parametrů, která se lišila pouze výší ceny. Takové jednání bylo podle městského soudu způsobilé klamat spotřebitele, který může učinit rozhodnutí o koupi zájezdu na základě první uvedené ceny, přičemž v dalších krocích nemusí případné zvýšení ceny zaznamenat. V tom se městský soud ztotožnil se závěry žalované.

[5] Na závěru o nekalosti uvedené obchodní praktiky podle městského soudu nezmění nic ani tvrzení žalobkyně o případné dynamické změně ceny v důsledku různých faktorů. Za prvé není zřejmé, že by mezi jednotlivými kroky kontrolního úkonu byly provedeny změny jako např. počet cestujících či jejich věk (pak by případná změna ceny nemusela být nekalou obchodní praktikou). Za druhé, jestliže žalobkyně uvádí v rámci své webové prezentace nabídky zájezdů s cenou od určité částky, pak v kontextu ochrany spotřebitele musí také být možné za tuto nabízenou cenu zájezd za určité konfigurace i objednat, a to bez ohledu na eventuální dynamické faktory při cenotvorbě. Jsou-li náklady žalobkyně ovlivněny tvrzenými dynamickými faktory, které nemůže předem předvídat (např. kapacita letu či hotelu), pak musí svou webovou prezentaci technicky upravit tak, aby tyto změny ceny mohly být zohledněny již v nabídkových systémech. Mimoto není zřejmé, jakým způsobem se v tomto případě mohlo jednat o namítaný off-line nabídkový systém, neboť kontrolní úkon byl činěn v rámci on-line webové prezentace žalobkyně; tudíž k rozporu v nabídkové ceně došlo u on-line systémů. Námitka by mohla mít relevanci, pokud by kontrolující inspektor vycházel z nabídkové ceny uvedené ve vytištěném letáku, který mohl v důsledku plynutí času a případného vykoupení zájezdů zastarat, ovšem to nebyl zde řešený případ.

pokračování

[6] V další části rozsudku městský soud posuzoval otázku přestupku výše specifikovaného pod bodem I. b. (dále také „*druhý přestupek*“), který spočíval v automatickém přidávání cestovního pojištění k zájezdům objednávaným prostřednictvím internetových stránek. Zde městský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 As 236/2021-40, který se týkal přímo žalobkyně, a ve kterém kasační soud v automatickém přidání služby cestovního pojištění shledal nekalou obchodní praktiku. Podle městského soudu byla rovněž naplněna společenská škodlivost předmětného protiprávního jednání, což konstatovala i žalovaná.

[7] V poslední části rozsudku se městský soud zabýval přestupkem shora vymezeným pod bodem II. (dále také „*třetí přestupek*“). Ten spočíval v nevydání potvrzení o podané reklamaci spotřebitelce L. K. v návaznosti na její podání ze dne 17. 5. 2023. Zatímco dle žalobkyně se jednalo toliko o doplnění stávající reklamace, kterou uvedená spotřebitelka uplatnila již 11. 5. 2023, tak podle žalované šlo zčásti o novou reklamaci, ke které měla žalobkyně vystavit nové potvrzení dle § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Podle městského soudu je žalobkyně povinna přistupovat k podaným reklamacím vždy z hlediska jejich obsahu, nikoli z hlediska jejich formy. Obsahově vzato tudíž měla žalobkyně identifikovat jednotlivé vytknuté vady a zajistit, aby ve vztahu ke všem těmto vadám spotřebitelka obdržela písemné potvrzení o reklamaci dle § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Jestliže spotřebitel zašle žalobkyni nové podání, které se sice týká téže věci či služby, ale v reklamaci vytkne nové vady, jež v prvotní reklamaci zmíněny nebyly (tak tomu bylo právě v posuzované věci), jedná se v tomto rozsahu podle městského soudu o novou reklamaci, a to s novým během lhůty pro vyřízení reklamace a novou povinností vystavit potvrzení o podané reklamaci. Uvedené opomenutí žalobkyně navíc podle městského soudu nebylo možné považovat jen za formální chybu, neboť absence potvrzení výrazně ztěžuje postavení spotřebitele, pokud by se ten později rozhodl svá práva z vadného plnění vymáhat soudní cestou. Na rozdíl od reklamací, u nichž bylo potvrzení vydáno, je v takových případech totiž sporné, jaké vady byly reklamovány, kdy k tomu došlo a z jakého důvodu. I zde tedy městský soud dospěl k závěru o spáchání uvedeného přestupku.

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále *stěžovatelka*) kasační stížnost. Tu opřela o kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Městský soud podle stěžovatelky věc nesprávně právně posoudil a jeho rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, přičemž správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což městský soud nezohlednil.

[9] K prvnímu přestupku (výše bod I. a.) stěžovatelka uvedla, že již v řízení před městským soudem namítala, že ze screenshotů, které jsou součástí správního spisu, nelze s ohledem na časovou prodlevu mezi jednotlivými screenshoty a skutečnost, že zobrazují jen části internetových stránek, dovodit, že se jednalo o bezprostředně na sebe navazující kroky rezervace totožného zájezdu s totožně nastavenými rozhodnými parametry. Ze správního spisu rovněž není možné dospět k závěru, zda byla daná rezervace dokončena, tedy zda byla vygenerována smlouva o zájezdu a jaká tak byla skutečná konečná cena zájezdu. Dle stěžovatelky tedy nebylo možné uzavřít, že nedodržela cenu původně avizovanou v nabídce a takový názor je předčasný a spekulativní. K tomu stěžovatelka dodává, že na internetových stránkách jsou zobrazovány dynamické on-line ceny zájezdů, které se mohou v reálném čase měnit; z podkladů založených ve správním spise nelze vyloučit, že k této situaci nedošlo právě v tomto případě. Tyto námitky stěžovatelka uvedla již v žalobě, ovšem městský soud se k nim nijak nevyjádřil.

[10] Údajný (první) přestupek byl podle stěžovatelky navíc nesprávně právně posouzen. Při uzavírání smluv o zájezdu prostřednictvím internetu dochází z její strany ke sdělení nabídky až v závěrečném kroku. Předchozí mezikroky při sjednávání smlouvy o zájezdu nelze považovat za nabídku k uzavření smlouvy ze strany stěžovatelky. V jejich průběhu totiž může docházet ke změnám v celkové ceně zájezdu, například s ohledem na volbu dalších služeb ze strany

spotřebitele a dále s ohledem na již stěžovatelkou opakovaně tvrzenou dynamickou tvorbu ceny. Městský soud proto nesprávně určil okamžik, ke kterému dochází k poskytnutí konečné nabídky ze strany stěžovatelky a v návaznosti na to dospěl k nesprávnému závěru o spáchání přestupku.

[11] K druhému přestupku (výše bod I. b.) stěžovatelka v první řadě namítla, že městský soud při jeho posouzení bez dalšího vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 236/2021-40, aniž by se však vypořádal s její námitkou o odlišnosti nyní posuzovaného skutkového stavu. Podle stěžovatelky nebyla naplněna materiální stránka daného přestupku, tedy jeho společenská škodlivost. Při prodeji zájezdů prostřednictvím internetových stránek spotřebitel nekomunikuje se zaměstnancem stěžovatelky, a proto je z důvodu jeho ochrany přednastavena služba připojištění. Spotřebitel je o této skutečnosti však předem informován a ta je navíc zakotvena ve všeobecných smluvních podmínkách pro prodej on-line, se kterými se má spotřebitel povinnost seznámit. Navíc spotřebitel může zvolit jiný způsob sjednání zájezdu (na kamenné prodejně, či telefonicky), při kterém není připojištění přednastaveno. Nadto připojištění může i v případě sjednání zájezdu prostřednictvím internetových stránek odebrat. Dle stěžovatelky tedy uvedený rozdíl při sjednávání smlouvy o zájezdu prostřednictvím internetových stránek odráží pouze specifika tohoto prodejního kanálu oproti sjednání smlouvy na prodejně nebo telefonicky, při kterých dochází k přímému kontaktu se zaměstnancem stěžovatelky, který spotřebitele informuje o rizicích spojených s nesjednáním připojištění. Tato odlišnost je přitom odůvodněna ochranou spotřebitele. Podle stěžovatelky je zcela běžné, že v rámci prodeje prostřednictvím internetových stránek jsou nabízeny jiné služby, za jiné ceny či stanoveny jiné podmínky pro uzavření smlouvy o zájezdu než například v kamenné prodejně. Žalovaná se dle stěžovatelky nezabývala zmíněnými otázkami souvisejícími s nákupy zájezdů prostřednictvím jiných prodejních kanálů a zachovanou možností spotřebitelů dobrat se po komunikaci se stěžovatelkou i odebrání připojištění.

[12] V případě třetího přestupku (shora bod II.) stěžovatelka setrvává na stanovisku, že podání spotřebitelky L. K. ze dne 17. 5. 2023 nepředstavovalo částečnou novou reklamaci, jak konstatovala žalovaná i městský soud, ale jednalo se o doplnění reklamace uplatněné spotřebitelkou již dne 11. 5. 2023, k níž stěžovatelka spotřebitelce zaslala potvrzení vyžadované zákonem o ochraně spotřebitele. Stěžovatelka upozorňuje, že reklamace nepředstavuje uplatnění vad, ale uplatnění nároků z vad. Svůj nárok z vad spočívající ve slevě z ceny zájezdu ve výši 35 % uplatnila spotřebitelka L. K. již podáním ze dne 11. 5. 2023. V podání ze dne 17. 5. 2023 žádné nové nároky nevznesla, pouze doplnila svá tvrzení k již uplatněné reklamaci. K tomu stěžovatelka doplňuje, že spotřebitelka L. K. už v podání ze dne 11. 5. 2023 avizovala následné doplnění svých tvrzení prostřednictvím další komunikace se stěžovatelkou. Stěžovatelka se s uplatněnou reklamací řádně vypořádala a zabývala se tvrzeními spotřebitelky z obou podání. Stěžovatelka tak dle svého přesvědčení především nenaplnila formální znaky uvedeného přestupku a rovněž nenaplnila ani materiální stránku přestupku. Právní názor žalované i městského soudu je podle stěžovatelky přepjatě formalistický a vedl by k tomu, že při jakémkoli doplnění reklamace ze strany spotřebitele by prodávající musel vydávat nové potvrzení, což je v rozporu s ochranou spotřebitele a smyslem příslušného ustanovení. Navíc by to vedlo k neustálému prodlužování lhůty pro vyřízení reklamace. Stěžovatelka nadto odkázala na komentářovou literaturu, podle které potvrzení podle zákona o ochraně spotřebitele slouží jako doklad o zahájení reklamačního procesu.

[13] Stěžovatelka také doplňuje, že nedošlo k žádnému poškození spotřebitelky L. K. Z toho plyne, že nebyla dána ani zmiňovaná společenská škodlivost uvedeného přestupku. V rámci reklamace se totiž stěžovatelka řádně zabývala a vypořádala s oběma uvedenými podáními spotřebitelky. Reklamaci také vyřídila v zákonné lhůtě 30 dnů počítané od data prvního podání, tedy od 11. 5. 2023. V rámci toho se stěžovatelka vypořádala i s pozdějším podáním spotřebitelky.

pokračování

[14] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalovaná, která navrhla její zamítnutí. Ve svém vyjádření upozornila, že stěžovatelka v zásadě opakuje argumentaci, kterou uplatnila již v žalobě. Ohledně prvního přestupku byl dle žalované dostatečně zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou pochybnosti. Jednotlivé kroky rezervace jsou zřetelně zdokumentovány v úředním záznamu a bezprostředně na sebe časově navazují. Ze založených screenshotů je zřejmé, že se jednalo o totožný zájezd a jeho cena se v rámci postupných kroků změnila, což bylo jádrem daného přestupku. Ke druhému přestupku žalovaná shodně jako již městský soud odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 236/2021-40. Ohledně třetího přestupku žalovaná zopakovala, že e-mail spotřebitelky L. K. ze dne 17. 5. 2023 je třeba chápat jako samostatnou reklamaci, neboť v něm spotřebitelka mj. vytkla další vady zájezdu, které ve svém původním podání ze dne 11. 5. 2023 neuvedla, resp. s ohledem na jejich povahu ještě ani vytknout nemohla. Závěr žalované o nutnosti vydání dalšího potvrzení podle § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele nebyl ani přehnaně formalistický, neboť účelem sporného potvrzení je zajištění důkazního prostředku pro spotřebitele pro případná navazující řízení.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[16] Kasační stížnost **není** důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005-59). Jinými slovy, „[u]vedení *konkrétních stížných námitek* [...] *nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). V nyní projednávané věci převážná část kasační argumentace nesměřuje proti napadenému rozsudku, ale jedná se o zkopírované pasáže žaloby. Tyto části proto nelze považovat za řádné (tj. věcně projednatelné) kasační námítka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že k řádnému uplatnění stížnostní námítka nepostačuje, pokud stěžovatel pouze doplní, že se stejného pochybení jako žalovaná i dopustil i krajský (městský) soud, popř. pokud toliko zamění původce pochybení tak, že místo „žalovaný“ uvede „krajský soud“ či „městský soud“. Právě tak ale stěžovatelka nyní zhusta postupovala.

[18] Přestože podstatná část kasační stížnosti představuje fakticky jen převzetí části textu žaloby (k výjimkám, a tedy k projednatelným stížnostním důvodům viz níže), nelze přehlédnout, že tuto „argumentaci“ stěžovatelka doprovodila tvrzením, že jednotlivé žalobní námítka městský soud dostatečně nevypořádal, z čehož dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V tomto ohledu lze tedy hovořit alespoň o námítce ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; otázkou přezkoumatelnosti by se nicméně kasační soud musel zabývat i bez takové námítky, tj. *ex officio* (§ 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.).

[19] Další výjimky z prostého okopírování (či podobného převzetí textu) žaloby představují jen

- a) dva odstavce na s. 5 kasační stížnosti (argumentace k druhému přestupku, a sice, že zákazník je před uzavřením smlouvy o otázce pojištění řádně a transparentně informován, a že nebyla naplněna materiální stránka přestupku);

- b) věta na s. 6 kasační stížnosti (stručné tvrzení, že v případě prvního přestupku soud nesprávně určil okamžik, kdy dochází k poskytnutí konečné nabídky zákazníkovi);
- c) jeden odstavec na s. 10 a jeden odstavec na s. 11 kasační stížnosti (námitka, že městský soud posoudil v případě třetího přestupku nesprávně to, že zákaznice nepodala novou/další reklamaci, a že v případě doplnění reklamace není stěžovatelka povinna vydat potvrzení);
- d) dva odstavce na s. 12 kasační stížnosti (argument, že na základě obsahu spisu není možné uzavřít, že stěžovatelka spáchala první přestupek, a že soud bez dalšího ověřování převzal v rozporu s principem *in dubio pro reo* závěr žalované).

[20] Námitky uvedené v odst. [19], kromě námítky nepřezkoumatelnosti, tedy představují konkrétní (byť značně stručné) protiargumenty k závěrům městského soudu a jde proto o (věcně projednatelné) kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[21] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz např. rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[22] Obecně platí, že soud musí vypořádat všechny nosné námitky žalobce, a to alespoň implicitně (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78 a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval podstatou všech žalobních námitek, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých námitek dílčích a souvisejících; postačí, pokud soud nebude explicitně reagovat na dílčí námitky, postaví-li proti argumentům žaloby ucelenou argumentaci pokrývající všechny argumentační pozice žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, či nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Konečně platí, že soud může s osvojující poznámkou převzít i závěry napadeného správního rozhodnutí, považuje-li je za správné a ztotožňuje-li se s nimi (blíže rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[23] Zároveň je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah rozhodnutí nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno tak těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat.

pokračování

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[24] Při posouzení kasačních námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve upozornit na obecnost a nekonkrétnost některých z nich. Stěžovatelka v části kasační stížnosti, ve které namítala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu (část VII. kasační stížnosti), uplatnila námitky typu: „*Soud se v rámci rozsudku nedostatečně vypořádal se vznesenými žalobními námitkami, když argumentaci stěžovatelky v žalobě shrnul do několika bodů, ke kterým se vyjádřil pouze v krátkosti*“; „*Soud se dále nezabýval všemi vznesenými žalobními body, ale toliko se zaměřil pouze na některé aspekty, které nedostatečně odůvodnil*“; „*Soud také bez dalšího převzal tvrzení žalované o zjištěných závěrech a jejich právním posouzení, přičemž se nevypořádal s argumentací vznesenou ze strany stěžovatelky, a ve svých závěrech odkázal na rozhodnutí žalované*“. Takto koncipované kasační námitky však pro svou obecnost a nekonkrétnost neumožňují bližší přezkum ze strany Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud však uvádí, že po prostudování žaloby a napadeného rozsudku nedospěl k závěru, že by dané námitky nepřezkoumatelnosti byly důvodné.

[25] Podrobnější argumentaci ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu uvedla stěžovatelka jen ve dvou ohledech. Za první ve vztahu k údajně nedostatečnému posouzení namítané nesouslednosti screenshotů v rámci prvního přestupku. Za druhé pak k údajně nedostatečnému posouzení druhého přestupku, kterým se městský soud dle stěžovatelky jednak obecně nedostatečně zabíral, jednak se nezabýval námitkami, proč na daný spor nebyly aplikovatelné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 236/2021-40 (obě tyto námitky uvedla v samotném závěru kasační stížnosti, na s. 12 a 13).

[26] Žádnou z takto koncipovaných námitek nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu však Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[27] Jak ostatně připouští sama stěžovatelka, otázkou dostatečného zjištění skutkového stavu u prvního přestupku se městský soud zabýval v odst. 18 napadeného rozsudku a rovněž v jeho odst. 17 a 19. Otázka správnosti tohoto posouzení je již otázkou meritorní, se kterou se Nejvyšší správní soud vypořádává v dalších pasážích tohoto rozsudku. Souhrnně tak nelze souhlasit s názorem stěžovatelky, že by se městský soud žalobními námitkami týkajícími se zjištění skutkového stavu u prvního přestupku nezabýval a jeho rozsudek by tudíž byl nepřezkoumatelný.

[28] Shodně i v případě posuzování druhého přestupku je dle Nejvyššího správního soudu z rozsudku městského soudu zřejmé, že a proč městský soud v tomto ohledu vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 236/2021-40. Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu nezakládá ani skutečnost, že městský soud v odst. 24 svého rozsudku skutečně „pouze“ ve stručnosti shrnul závěry zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Městský soud takto postupoval proto, že se daný rozsudek týkal typově shodného přestupku téže stěžovatelky, které tak musely být závěry tohoto rozsudku známé. Všechny tyto úvahy přitom městský soud ve svém rozsudku srozumitelně vyjádřil a stěžovatelce proto muselo být zřejmé, jak a na základě čeho městský soud posoudil její námitky. Protože městský soud v rozhodných okolnostech vycházel z rozsudku č. j. 9 As 236/2021-40, přinejmenším implicitně tím vyjádřil nedůvodnost žalobních námitek; zároveň, jak již bylo řečeno, shrnul podstatné právní závěry citovaného rozsudku. Ačkoli stěžovatelka v této souvislosti tvrdí, že se městský soud nezabýval všemi žalobními body, a že se nevypořádal s námitkou, dle které skutkový stav byl oproti věci řešení v rozsudku č. j. 9 As 236/2021-40 odlišný, tak neuvádí, čím konkrétně se městský nezabýval a v čem tedy spočívají ony relevantní skutkové rozdíly.

[29] Také v případě třetího přestupku městský soud uvedl úvahy, jimiž reagoval na žalobní argumentaci. Učinil tak v odst. 26 až 31 svého rozsudku (z toho pak zejména v odst. 30 a 31). Tam se zároveň (přinejmenším implicitně) vyjádřil k údajně chybějící společenské škodlivosti jednání stěžovatelky, neboť uvedl, jakým způsobem se nedostatek potvrzení o podané reklamaci projeví na právech spotřebitele (podle městského soudu zejména s ohledem na postavení spotřebitele, který se posléze rozhodne své nároky vymáhat soudní cestou).

[30] Nejvyšší správní soud tak k námitkám nepřezkoumatelnosti uzavírá, že tyto nejsou důvodné. Městský soud dostatečně reagoval na každou námitku, kterou stěžovatelka vznesla v žalobě. V některém případě tak učinil výslovně a podrobně, v některém spíše stručněji a implicitně. Každopádně ale postavil proti námitkám žaloby ucelenou argumentaci pokrývající všechny argumentační pozice žalobkyně (srov. odst. [22] výše).

[31] K námitkám (a k jejich vypořádání), které Nejvyšší správní soud označil za přípustné (viz odst. [19] shora), je třeba předeslat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Stěžovatel tak vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu, nikoli žalovaného (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 8 Afs 28/2022-30, odst. [12] i s citací další judikatury, či rozsudek ze dne 6. 9. 2024, č. j. 5 As 206/2023-25, odst. [14]). Kvalita a podrobnost kasační stížnosti do značné míry předurčuje stěžovatelův úspěch v kasačním řízení a rovněž má přímý vliv na to, jak obsáhlého a podrobného posouzení věci se mu v kasačním řízení dostane (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, odst. [10], či ze dne 6. 12. 2022, č. j. 7 As 67/2022-28, odst. [7] i s obsáhlou citací další judikatury).

[32] Po prostudování kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud konstatuje, že ta nabízí jen velmi zúžený prostor pro věcný přezkum napadeného rozsudku městského soudu. Kromě shora zmíněného doslovného či skoro doslovného opakování žaloby totiž stěžovatelka uvádí jen velmi stručné námitky, které do jisté míry parafrázuji dosavadní žalobní argumentaci (opět srov. odst. [19] výše). Proto nyní i Nejvyšší správní soud přistupuje k vypořádání kasační stížnosti s odpovídající mírou podrobnosti. Pokud by tak neučinil, stal by v podstatě (a nepřípustně) nikoli nezávislým arbitrem v daném sporu, ale suploval by postavení advokáta stěžovatelky.

[33] V případě námitek přiblížených v odst. [19] pod písm. a) odkazuje Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud na rozsudek č. j. 9 As 236/2021-40. V něm Nejvyšší správní soud považoval za klíčové, jakým způsobem byla webová stránka stěžovatelky s nabídkou zájezdu nastavena (automatické přidání doplňkového pojištění a automatické zaškrtnutí políčka s připojištěním). Tím došlo k znemožnění svobodného rozhodnutí zákazníka o uzavření připojištění (odst. [28] odkazovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku odmítl i námitku, že takto stěžovatelka jednala „ve prospěch“ zákazníků; ochrany jejich zájmů bylo možné dosáhnout i jinak (odst. [30]). Kasační soud se vyjádřil i k namítané možnosti zákazníka dosáhnout toho, že zájezd bude sjednán bez připojištění – to ale spojil s tím, že spotřebitel za tím účelem „*musí vynaložit značné úsilí*“, což není přijatelné (odst. [31]). Nejvyšší správní soud se dotkl i námitek týkajících se různých „*prodejních kanálů*“ stěžovatelky (odst. [31]) či její informační povinnosti vůči spotřebiteli (odst. [33]). Za liché označil kasační soud i argumenty týkající se odkazů na zveřejnění smluvní dokumentace na internetu a popisované jednání stěžovatelky označil na nekalou obchodní praxi (odst. [32]). V rozsudku č. j. 9 As 236/2021-40 se tak Nejvyšší správní soud vypořádal se všemi námitkami (či s jejich podstatou), které stěžovatelka vznáší ve vztahu k druhému přestupku i nyní. S ohledem na nedostatek další kvalifikované polemiky stěžovatelky kasační soud na daný rozsudek, jak již bylo řečeno, odkazuje i nyní.

pokračování

[34] Devátý senát ve svém rozsudku navíc částečně vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 13/2013-31, který se rovněž týkal stěžovatelky a jejího přestupku spočívajícího v porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik (ve svém katalogu uváděla informaci o cestovním pojištění jakožto povinném příplatku, ačkoli zákazník má podle zákona možnost, nikoliv povinnost uzavřít individuální pojištění pro cesty a pobyt). Již devátý senát přitom konstatoval, že závěry rozsudku prvního senátu jsou použitelné i na případy, jako je zde řešený, neboť jejich podstatou je připojištění stěžovatelkou označené jako povinné (odst. [29] rozsudku devátého senátu). Momentálně tedy již existují dva rozsudky Nejvyššího správního soudu, ve kterých se tento soud ztotožnil s posouzením stěžovatelce vytýkaného jednání jako přestupkového.

[35] Nejvyšší správní soud také doplňuje, že minimálně ve svém souhrnu z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 236/2021-40, vyplývá i naplnění materiální stránky spáchaného přestupku. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti, ledaže se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). V nynějším případě všechny okolnosti, které stěžovatelka uvádí, a které by snad měly vést k vymizení materiální stránky, Nejvyšší správní soud vypořádal již v opakovaně zmiňovaném rozsudku č. j. 9 As 236/2021-40 a je tak zřejmé, že jsou v daném kontextu irelevantní, resp. že nepředstavují „významné okolnosti“ ve smyslu zde citované judikatury týkající se materiální stránky přestupku.

[36] V případě kasační námitky uvedené v odst. [19] pod písm. b) je třeba říci, že tato námitka není relevantní v tom smyslu, že by měla vést k závěru o nesprávnosti závěrů městského soudu. Stěžovatelka tvrdí, že městský soud nesprávně posoudil okamžik, ke kterému dochází k poskytnutí konečné nabídky spotřebiteli; je zjevné, že stěžovatelka tuto argumentaci váže na svou argumentaci o „dynamické tvorbě ceny“.

[37] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z hlediska posouzení věci, a také s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, nebylo klíčové, kdy stěžovatelka poskytne „konečnou“ nabídku. Důležité naopak byly skutečnosti, které podrobně rozebral městský soud. Ten vyšel správně z toho, že z obsahu správního spisu plyne, že nabídka, které se týká první přestupek, byla stále táž (k tomu podrobněji níže), přičemž cena se lišila mezi jednotlivými kroky při objednávce nabízeného zájezdu, aniž by pro to byl jakýkoli důvod, resp. aniž by se jakkoli změnily parametry nabízeného zájezdu. Nekalá obchodní praktika tu tak spočívala v tom, že zákazník byl „nalákán“ na nižší cenu, přičemž při dalších krocích objednávky zájezdu se cena bez relevantních důvodů zvýšila. Jde tak v podstatě o principiálně obdobné jednání jako v případě druhého přestupku, v jehož rámci se oproti nabídce, kterou byl zákazník osloven, cena zvýšila o vázanou položkou (viz závěry uvedené výše). Právě z toho důvodu není důležité, kdy byla zákazníkovi poskytnuta „konečná“ nabídka – důležité je, že se cena téže nabídky (nabídky stejného zájezdu se stejnými parametry) bez rozumného důvodu zvýšila. Původně avizovaná cena tak nebyla pravdivá. K tomu ostatně městský soud odkázal analogicky na závěry Krajského soudu v Brně ze dne 18. 21. 2018, č. j. 30 A 57/2016-72, který se zabýval rozdílem mezi cenou na obalu potraviny a cenou na regálovém štítku. K těmto úvahám městského soudu nenabízí stěžovatelka žádnou protiargumentaci (zde Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na dispoziční zásadu ovládající řízení o kasační stížnosti).

[38] S námitkou týkající se ceny zájezdu v případě prvního přestupku úzce souvisí námitky uvedené v odst. [19] pod písm. d). Stěžovatelka tak tvrdí, že se městský soud při posouzení obsahu

správního spisu a návaznosti jednotlivých screenshotů přiklonil k tomu, že závěry žalované odpovídají „nejpravděpodobnější interpretaci“ a jednal tak mj. v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Ani tyto námitky však nejsou důvodné.

[39] Městský soud v napadeném rozsudku ohledně podkladů zachycujících zjištěný skutkový stav ze strany žalované odkázal na úřední záznamy ze dne 31. 8. 2022 a ze dne 10. 10. 2022 a na protokol o kontrole ze dne 28. 11. 2022, které obsahují printscreeny počítačových obrazovek, na nichž probíhaly kontrolní úkony. Z uvedených printscreenů je zřejmá úzká časová souvislost, neboť všechny byly pořízeny dne 23. 8. 2022 v 11:11, 11:12, 11:15 a 11:21. Zároveň je na všech uveden totožný zájezd do hotelu Cinema v Bulharsku v termínu od 10. 9. 2022 do 13. 9. 2022 (4 dny / 3 noci). U všech variant byl shodně uveden 1 dospělý cestující, sleva za nabídku last minute a cestovní pojištění BlueComfort Safe. Na printscreenech se rovněž shodují další znaky jako termíny příletu a odletu. Jedinou variabilní položkou je zmíněná výše ceny, která v jednom případě činila 10 190 Kč a ve druhém 10 290 Kč (srov. shodně odst. 17 rozsudku městského soudu). Městský soud stěžovatelku také upozornil, že svou polemiku o možných změnách konfigurace zájezdu a nastavení jeho různých parametrů, kvůli kterým mohlo dojít ke změně (navýšení) ceny zájezdu, nijak blíže nespecifikovala a nepodložila ani jakýmkoli důkazy (odst. 18 rozsudku městského soudu). Stěžovatelka tedy již z rozsudku městského soudu byla seznámena se značnou obecností a nekonkrétností této své argumentace, ale žádnou podstatně podrobnější argumentaci neuvedla ani v kasační stížnosti. V ní setrvala na obecných a nepodložených spekulacích ohledně možné změny parametrů zájezdu v průběhu kontroly. V takové situaci správní orgány a následně i městský soud mohl vycházet z toho, že o skutkovém stavu neexistují důvodné pochybnosti; takový závěr pak není nijak v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*.

[40] Ani podle Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelka relevantně nezpochybnila skutková zjištění žalované, resp. jejich dostatečné zachycení ve správním spise. Kasační soud proto stejně jako městský soud nevidí důvod zpochybňovat závěr žalované, že v případě posuzovaného přestupku se po celou dobu kontrolního úkonu jednalo o stále totožnou nabídku zájezdu za totožně nakonfigurovaných parametrů, která se v jednotlivých fázích rezervace lišila právě pouze nabízenou výslednou výší ceny zájezdu, přičemž právě tato skutečnost představovala podstatu stěžovatelce vytýkaného přestupku.

[41] V návaznosti na závěry konstatované již shora v odst. [37] uvádí Nejvyšší správní soud, že důvodná není ani námitka spočívající v tom, že nedostatečně zjištěný skutkový stav vyplýval z toho, že správní orgán prvního stupně v průběhu kontrolního úkonu nedokončil danou rezervaci, kvůli čemuž nebyla zjištěna konečná cena zájezdu. Zde Nejvyšší správní soud připomíná, že podstata prvního přestupku spočívala v nekalé obchodní praxi v podobě samovolné a spotřebiteli nijak nevysvětlené změny ceny v průběhu rezervace zájezdu. Proto nebylo třeba, aby správní orgán prvního stupně skutečně dokončil rezervaci zájezdu a v rámci své kontroly zaznamenal jeho finální cenu. Jádrem přestupku totiž spočívalo právě v tom, že se cena zájezdu inzerována na internetových stránkách stěžovatelky změnila v průběhu jednotlivých kroků rezervace, o čemž nebyl spotřebitel předem nijak informován a ani na tuto skutečnost stěžovatelka nijak neupozornila v průběhu rezervace. V rovině čistého dohadu zůstává námitka spočívající v tom, že by se zájezd, který byl původně inzerován za 10 190 Kč, a jehož cena se v průběhu rezervace zvýšila na 10 290 Kč, po dokončení rezervace opět nějakým blíže nespecifikovaným způsobem vrátil na původní cenu 10 190 Kč a zájezd by tedy nakonec byl sjednán za částku, za kterou byl původně inzerován.

[42] Důvodná není stížností argumentace zmíněná již výše, že v případě sjednání zájezdu mohlo dojít k dynamické změně jeho ceny v prostředí internetových stránek. Nejvyšší správní soud nijak nevyvrací, že v prostředí on-line nabídek může docházet k dynamické změně ceny. I tato argumentace se však ze shora uvedených důvodů mýlí s podstatou prvního přestupku, za který byla

pokračování

stěžovatelka postižena. Kasační soud opakuje, že podstatou daného přestupku byla změna (zvýšení) ceny zájezdu v průběhu jednotlivých kroků rezervace, což porušovalo očekávání spotřebitele jednajícího v důvěru v prvotně inzerovanou cenu zájezdu. O této možné změně, jak již bylo také řečeno, navíc nebyl spotřebitel stěžovatelkou předem nijak informován a ani v průběhu rezervace nedošlo k žádnému upozornění na tuto skutečnost. Jak sdělil městský soud v odst. 19 svého rozsudku, jestliže stěžovatelka uvádí v rámci své internetové prezentace nabídky zájezdů s cenou od určité částky, pak v kontextu ochrany spotřebitele musí také být možné za tuto nabízenou cenu zájezd za určité konfigurace i objednat, a to bez ohledu na případné dynamické faktory při cenotvorbě. Jsou-li stěžovatelčiny náklady ovlivněny uvedenými dynamickými faktory, které nemůže předem předvídat (např. kapacita letu či hotelu), pak musí svou webovou prezentaci technicky upravit tak, aby tyto změny ceny mohly být zohledněny již v nabídkových systémech.

[43] Odlišnou skutečností od dynamické (a automatické) cenotvorby je potom změna výše ceny zájezdu v souvislosti s volbou dalších služeb ze strany spotřebitele, na kterou stěžovatelka rovněž upozornila v kasační stížnosti. V tomto případě však k navýšení ceny zájezdu v průběhu rezervace dochází vědomým jednáním spotřebitele, který si je vědom, že volbou další služby dojde k navýšení konečné ceny zájezdu. Proto se jedná o zcela jinou situaci, než ke které došlo v posuzovaném případě, kdy došlo k „samovolnému“ a spotřebiteli nijak nevysvětlenému navýšení ceny zájezdu. Ani sama stěžovatelka navíc v průběhu správního i soudního řízení nijak nevysvětlila, na základě čeho k navýšení ceny zájezdu došlo. Tím spíše proto musí být uvedená skutečnost překvapivá pro spotřebitele jednajícího v důvěru v prvotní inzerovanou cenu zájezdu.

[44] Posledními přípustnými námitkami byly ty, které Nejvyšší správní soud přiblížil v odst. [19] pod písm. c), tedy že dle stěžovatelky městský soud posoudil v případě třetího přestupku nesprávně to, že zákaznice nepodala novou (další) reklamaci a že v případě doplnění reklamace není stěžovatelka povinna vydat potvrzení. Výklad městského soudu byl dle stěžovatelky nepřipustně formalistický. Stěžovatelka ve své podstatě tvrdí pouze to, že v daném případě spotřebitelka toliko doplnila prvotní reklamaci a za takového stavu nebylo třeba vydávat ve smyslu § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele další potvrzení. Svůj názor stěžovatelka opírá o argument, že spotřebitelka v daném případě nerozšířila předmět své prvotní reklamace a ani neuplatnila nové vady.

[45] Rovněž zde připomíná Nejvyšší správní soud dispoziční zásadu ovládající řízení o kasační stížnosti. Argumentace stěžovatelky však nejde nad stručný rámec vymezený v odst. [44]. Zbytek námitek, které uvádí ke třetímu přestupku, je pouze nepřipustným opakováním žaloby. Za této situace Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud ve svém rozsudku naznačil v souvislosti se svým výkladem smysl příslušné úpravy (např. posílit postavení spotřebitele v případném soudním sporu); tím se ve svém odůvodnění vyhnul čistě formalistickému posouzení věci. Zároveň městský soud zdůraznil potřebu postupovat při výkladu dotčené právní úpravy z hlediska jejího smyslu (ne jen z pohledu formy reklamace). Městský soud také odůvodnil, jak má prodávající postupovat v případě, že spotřebitel v reklamaci vytkne nové vady. Ačkoli stěžovatelka tvrdí, že v dané věci spotřebitelka nové vady v reklamaci ze dne 17. 5. 2023 neuplatnila, je zřejmé, že popisovala nové vady. Tvzení stěžovatelky tak neodpovídá skutkovým okolnostem věci.

[46] Stěžovatelka také tvrdí, že městský soud dospěl k závěru, který je „v rozporu s právním řádem, judikaturou i komentářovou literaturou“. Pokud jde o tvrzení o rozporu s právním řádem, měla stěžovatelka předložit relevantní argumenty, což však, jak již bylo řečeno, učinila jen částečně. Judikaturu stěžovatelka žádnou neuvádí. V případě komentářové literatury v žalobě odkazovala na jediný zdroj, a to komentář k § 19 zákona o ochraně spotřebitele (Vítová, B. *Zákon o ochraně spotřebitele*. Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer]. ASPI_ID KO634_1992CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X), přičemž citaci z něj, včetně svých vlastních závěrů z něj vyvozených, stěžovatelka v kasační stížnosti podala opět jako prosté přepísování textu žaloby.

[47] Za těchto okolností argumenty městského soudu obstojí. Městský soud vyšel z jazykového i teleologického výkladu zákona – v tomto smyslu nepostupoval formalisticky, ale naopak vzal v úvahu účel zákona (ochrana spotřebitele, zajištění důkazů o reklamaci). V rámci dané argumentační linie bylo rozumné vyložit § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele tak, že každé uplatnění (nové) konkrétní vady (byť v rámci širšího reklamačního řízení) vyžaduje potvrzení (ačkoli zákon o ochraně spotřebitele výslovně nezmiňuje „doplnění reklamace“, ale hovoří obecně o uplatnění reklamace). Městský soud právě v těchto intencích interpretoval zákon; „evidenci“ všech reklamovaných vad je spotřebitel chráněn neefektivněji. Opačný přístup by vedl k oslabení této ochrany, neboť by vedl k horšímu stavu z pohledu důkazního postavení spotřebitele (k významu potvrzení o uplatnění reklamace z pohledu důkazní pozice spotřebitel viz komentář k § 19 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele obsažený v literatuře zmíněné shora v odst. [46]). Pokud by se připustilo, že při „doplnění“ reklamace s novými vadami nemusí prodávající nic potvrzovat, spotřebitel by v případě sporu obtížněji prokazoval, že danou vadu reklamoval a kdy.

[48] Lze přitakat i závěrům městského soudu ohledně lhůt pro vyřízení reklamace. U doplnění týkajících se původních vad tak zůstává jedna lhůta – spotřebitel nemůže prodlužovat řízení nekonečnými přípisy ke stejné věci. Avšak u nových vad městský soud uznal nový běh lhůty.

[49] Svými strohými kasačními argumenty stěžovatelka nevyvrátila názor městského soudu, podle kterého měla povinnost vydat písemné potvrzení i při „doplnění“ reklamace, pokud toto doplnění obsahovalo nové, dosud nereklamované vady. Nejde, jak již bylo řečeno, o formalismus, nýbrž o naplnění účelu zákona – zajistit, aby každé uplatnění práv z vadného plnění bylo řádně zaznamenáno a obě strany měly jasno v tom, co a kdy bylo reklamováno.

[50] Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[51] Protože stěžovatelka nebyla úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2026

L. S.

JUDr. Tomáš Rychlý v. r.
předseda senátu